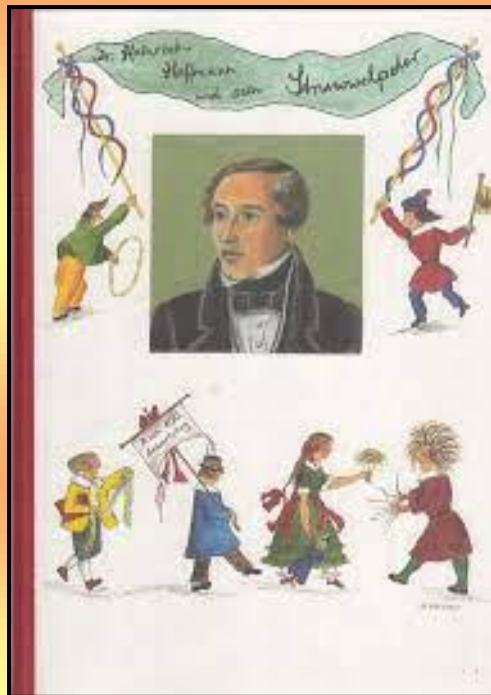

Prinz Grünwald und Perlensein
mit ihrem lieben Eselein.

Heinrich Hoffmann
(Frankofurti ad Moenum,
1809-1894)

Frankfurt am Main.
Literarische Anstalt
Rütten & Loening.

Heinrich Hoffmann fuit medicus et scriptor, notus in Germania, e qua erat oriundus. Abhinc annum 1851 praefuit psychiatrico nosocomio in urbe Francoforte sul Meno, vulgo appellato "Rupes simiarum" ob architecturam novam et singularem. Ibi cum medicis sociis aegrotos humane medebatur, eis concedens quoque balnea facere, musicam auscultare, in floridis hortis deambulare.

Praeter opuscula de scientia medica, Hoffmann se scribere dilexit breves fabulas, praecipue ad infantiam severe educandam.

Maxime notus libellus "Petrus ericius", syllogem illustratam fabularum de tristi sorte destinata pueris parum prudentibus vel male educatis.

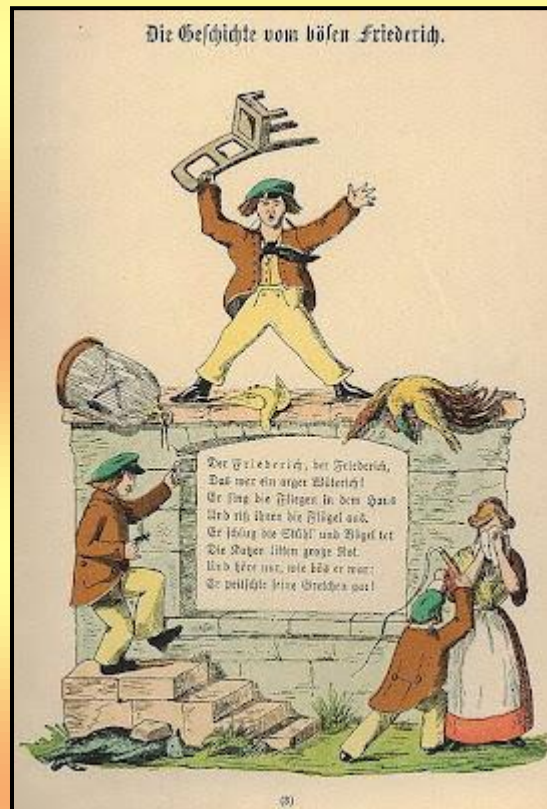
Ad syllogem introducendam, brevis poesis de iusto more, cuius hoc est textum:

Liber, qui in die Natali anni 1844 donatus Karolo filio erat, in omnes linguas – Esperantum inclusum- translatus est et etiamnunc, post fabulas Grimm fratrum, est opera ad infantiam maxime probatam.

Ecce vobis aliqua exempla.

FABULA DE MALO FREDERICO

Eheu, nefarius ac scelestus

fuit Fredericus et funestus.

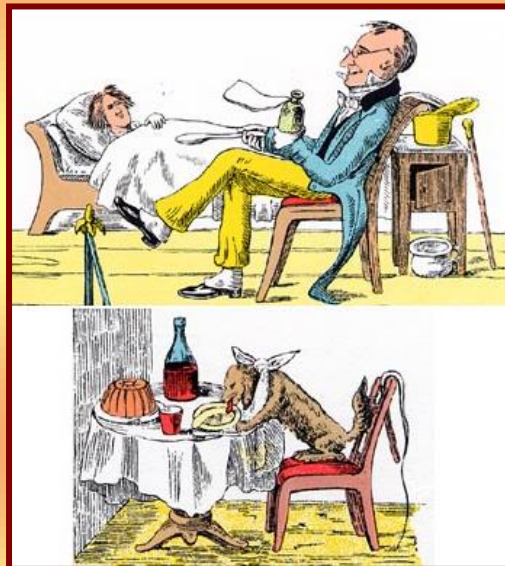
In muris muscas capiebat

eisque alas eripiebat.

Necabat sellas atque aves

et magna felium erat clades.

At canis crus corripuit
et cruor alte micuit
et Frederici pessimi
Clamores sunt clarissimi.

Canis domum revertebatur,
in ore flagrum ferebatur.
Recondunt puerum in lectum,
magnis doloribus affectum.
Cubili medicus adstabat,

amarum medicamen dabat.

In sella canis residebat
et libum eius comedebat
hepaticumque botulum,
bibebat Vini poculum.

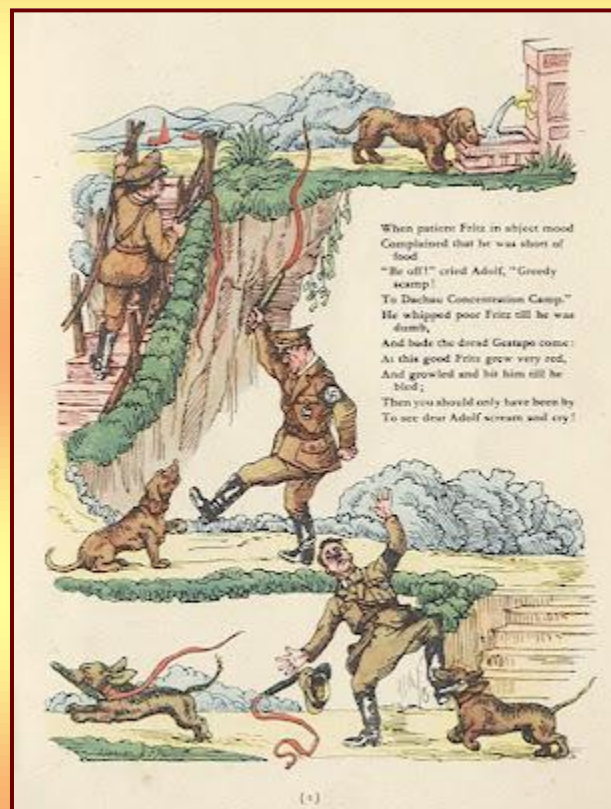
Flagellum secum afferebat
et diligenter custodiebat.

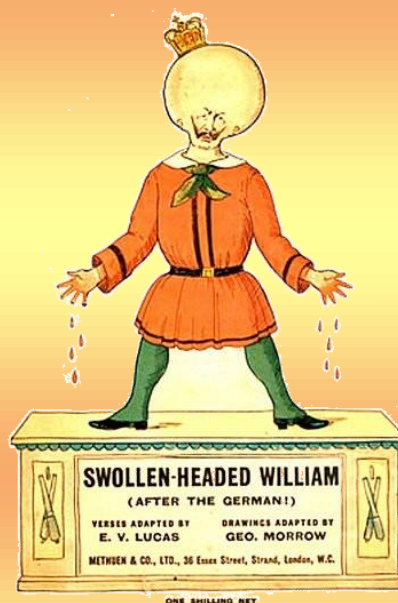
In anno 1941 duo Anglici pictores, Robert e Philip Spence, substituerunt fabularum personis figuras hominum proborum et crudelium.

Exempli causa, Mussolini, Stalin, Goebbels et Hitler, symbola ruinae Europae ob saevitiam et malam ambitionem.

Hitler, ut hic videmus, se fert velut malus Fredericus, indutus autem habitu militari, at destruit non sellam sed folium commentarii.

Pariter, Borussiae imperator, Guillelmus II. Stalin autem - ut severus magister, qui in alia fabula, icit in ollam pici plenam condiscipulos qui offenderant nigellum colore nigro- icturus est in armamentarium aliquos adversarios armatos.

In herbis ergo recumbebat,
id quod lepusculus videbat.
Venator stetit dormiens,
cum lepus clam progrediens
et arma haec cum perspicillo
corripit et fugit tranquillus.
Quo perspicillo oculi
muniti sunt lepusculi.

Tum armis eum appetebat,
venator autem timescebat,
effugit clamans: <<Obsecro!
succurrite mi misero!>>.
Venator summa vi currebat,
in puteum se proiciebat.
Nam summum fuit periculum:
lepus emisit iaculum.

Sed post fenestram, en eam!
Est coniuX sorbens coffeam.

Quo ictu autem testa fracta

<<Vae!>>, clamat uxor timefacta.

Ad fontem sedet illius

lepusculi clam filius.

Erat in foliis submersus

ac nasus coffea adpersus.

<<Quis est«, exclamat, qui me urit?>>,

et cochleari valde furit.

De Philippo oscillante fabula

<<Nonne placidus sedebit
hodie filius, ut decebit?>>
Sic Philippo ait in cena
pater voce haud serena.
Mater vultum non deflexit,
muta mensam circumspexit.
Puer autem neglegebat
verba, quae parens dicebat.
Crura movet trepidans,
sedet in sella oscillans.
Sic, ut sella dilabatur,
non est locum, quo retineatur.

Cadunt panis et catilla,

pater frustra tenet illa.
Mensa tum detegitur,
filius obruitur.
Cibus, quem parens edebat,
humi autem decidebat,
frusta, Vinum, panis, ius
evertuntur funditus.
Humi patina est fracta,
cena subito peracta.
Parentesque stant irati,
cibis enim sunt privati.

De Iohanne, qui in aerem spectabat

Iohannes, cum in ludum ibat,
attentus esse tum nequibat
ad nubes mentem dirigens,
hirundines conspiciens.

Quod pedibus eius subiacebat,
Cum quondam oculos tollebat,
repente canis accurrebat.

Non erat quisquam, qui moneret,
prudenter canem ut caveret.

Fiebat, ut congrederentur,
canis puerque laberentur.

Ibat secundum ripulam,
in manu tenet capsulam.

Dum sursum tollit oculos
hirundinum in circulos,
medium in fluvii gurgitem
tulit pedem praecipitem.

Ac ordinatim pisces tres
admirabantur istas res.

Sed pisces tres communiter
adnatant nunc celeriter,
ex aquis caput porrigebant
magnaque voce irridebant.
Rident diutissime vi tota
capsa longissime remota.

De Roberto, qui per aerem volabat

Die Geschichte vom fliegenden Robert.

Wenn der Regen niederbrauß,
Wenn der Sturm das Feld durchbrauß,
Weilen Mädchen oder Buben
Süßlich daheim in ihren Stuben. —
R o b e r t aber dachte: Nein!
Das muß draußen herrlich sein! —
Und im Felde patzset er
Mit dem Regenschirm umher.

Sui, wie heiß der Sturm und leucht,
Daß der Baum sich niederbeugt!
Seht! den Schirm erfäßt der Wind,
Und der Robert fliegt geschwind
Durch die Luft so hoch, so weit;
Niemand hört ihn, wenn er schreit.
An die Wolken hößt er schon,
Und der Hut fliegt auch davon.

Schirm und Robert fliegen dort
Durch die Wolken immerfort,
Und der Hut fliegt weit voran,
Stößt zuletzt am Himmel an.
Wo der Wind sie hingetragen,
Ist das weiß kein Mensch zu sagen.

(24)

Dum pluit cum strepitu,
ager sonat fremitu,

domi remanent pueri

cum puellis integri.

Quod Roberto displicebat,

domum suam relinquebat

atque per diluvia

it cum parapluvia.

Stridet saeviens tempestas,

flectit arbores funestas.

Vide parapluviam:

ventus tollit etiam,

en, Robertum avolantem!

Nemo audit inclarantem.

Nubes ille attingebat
causarumque amittebat.
Tum per nubes vehitur,
puerum praegreditur
capitisque tegimentum.
Ille tangit firmamentum.
Quo hos ventus tulerit,
nullus homo dixerit!

Contra, pueri oboedientes vivunt quasi in terrestri Paradiso, cum angelis
sonantibus in coelo aprico.

Lucia Mattera